Královské rody

DŮM DRAKŮ

Přeložil Jan Kozák

K. A. LINDE

FRAGMENT

Dům draků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

K. A. Linde

Dům draků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Královské rody

DŮM DRAKŮ

Přeložil Jan Kozák

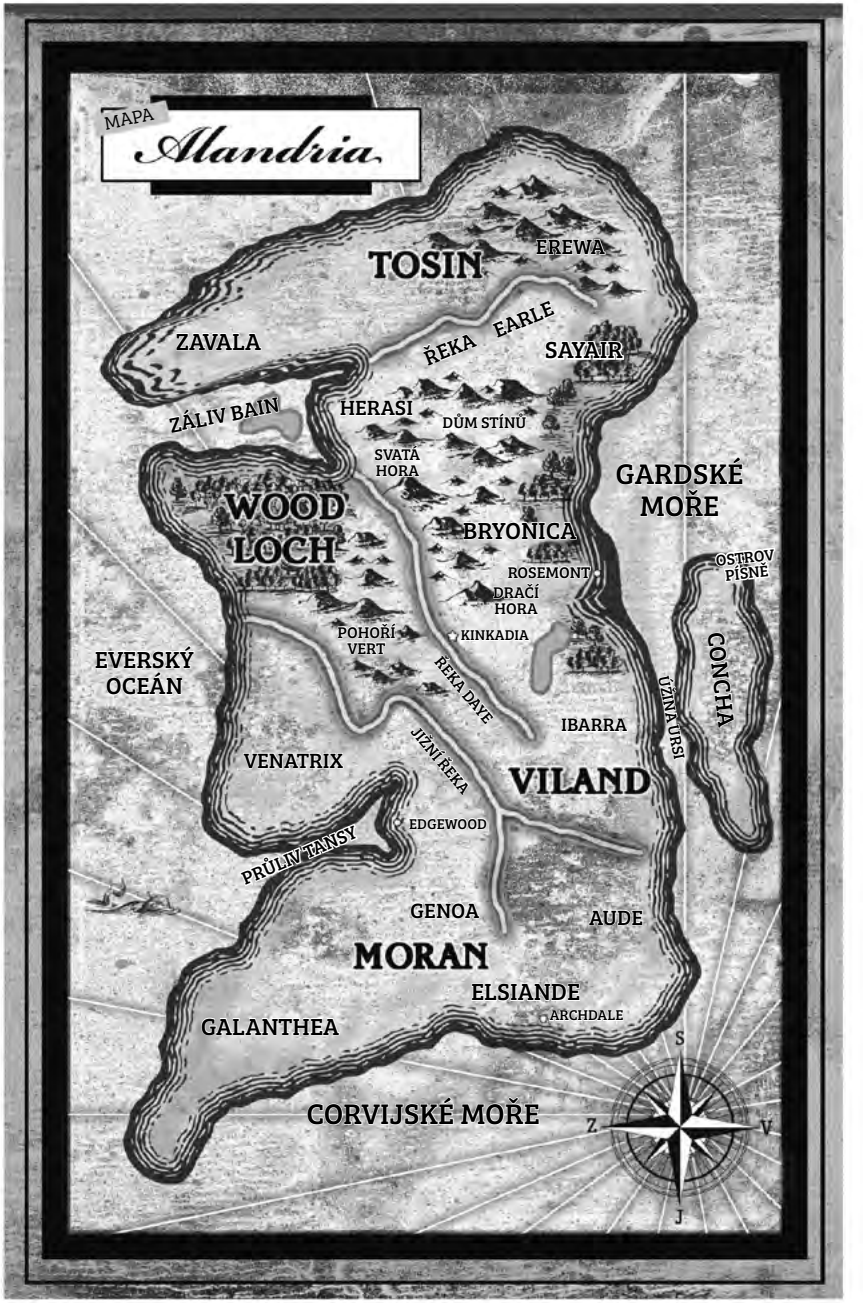
K. A. LINDE

FRAGMENT

Copyright © K. A. Linde 2020, 2025
All rights reserved.
First published 2020 by K. A. Linde Inc.
First published in the UK 2025 by Tor Bramble,
a division of Macmillan Publishers International Limited.
Translation © Jan Kozák, 2026
Jacket artwork © Will de Villiers
Jacket design by Moesha Parirenyatwa, Tor Art Department
Author photo © Lauren Perry/Perrywinkle Photography
Map illustration by Devin McCain
Internal images © Studio77 FX vector /Shutterstock

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7948-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7973-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7974-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7949-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro všechny, kteří někdy toužili létat na drakovi.

MAPA
Alandria
TOSIN
EREWA
ZAVALA
ŘEKA EARLE
SAYAIR
ZÁLIV BAIN
HERASI
DŮM STÍNŮ
SVATÁ HORA
GARDSKÉ MOŘE
WOOD
LOCH
BRYONICA
ROSEMONT
OSTROV PÍSNÍ
DRAČÍ HORA
POHOŘÍ VERT
KINKADIA
CONCHA
EVERSKÝ OCEÁN
ŘEKA DAYE
ÚŽINA URSI
IBARRA
VENATRIX
JIŽNÍ ŘEKA
VILAND
EDGEWOOD
PRŮLIV TANSY
GENOA
AUDE
MORAN
ELSIANDE
ARCHDALE
GALANTHEA
CORVIJSKÉ MOŘE
S
Z
V
J

MAPA
Kinkadia
BAHNA
IRENINA
FONTÁNA
PROMENÁDA
PUSTINY
KOSTEL
LAMENTU
PROMENÁDNÍ
PARK
ČERNÝ
DŮM
NÁMĚSTÍ
CENTRUM
VĚZENÍ
DRAČÍ
HORA
IRENINA
SÍŇ
NÁBŘEŽÍ
CARMININO
KNIHKUPECTVÍ
DŮM
OPERY
ARÉNA
PARRIS
ŘEMESLNÁ
ČTVRŤ
S
Z
V
J

PRŮVODCE VÝSLOVNOSTÍ

POSTAVY

Amond: ***Uh-mond***
Audria Atherová: ***Aud-ree-uh Ath-er***
Ayeša: ***Eye-eesh-uh***
Basem Nix: ***Bay-sum Nix***
Mistr Bastian: ***Bast-yun***
Mistr Callian: ***Cal-yen***
Chelcie: ***Chel-See***
Clare Rahllinsová: ***Klára Rah-Lihns***
Clover: ***Clove-er***
Mistryně Cressida: ***Cruh-see-duh***
Darby: ***Dar-bee***
Darrid: ***Dare-id***
Dozan Rook: ***Doe-zen Rook***
Elenee: ***Ell-en-ee***
Ellerby Emberton: ***Ell-er-bee Em-ber-tun***
Ever: ***Ev-er***
Fallon: ***Fal-uhn***
Mistr Fillion: ***Fil-ee-un***
Hadrian: ***Hay-dree-en***
Hainfroy: ***Hain-froy***
Mistryně Hellina „Helly“: ***Hell-ee-nuh***

Irena: ***Ih-reen-uh***
Isa: ***Ee-suh***
Javel: ***Jah-vel***
Kamari: ***Kuh-mar-ee***
Kenris: ***Ken-ris***
Keres: ***Kerr-is***
Kerrigan Argonová: ***Care-ih-gen Arh-gone***
Lord Kivrin Argon: ***Kiv-rin Arh-gone***
Mistryně Layla: ***Lay-luh***
Mistr Lorian: ***Lor-ee-uhn***
Lyam: ***Lee-um***
Mistryně Moran: ***Mor-un***
Noda: ***No-duh***
Parris: ***Pear-is***
Posana: ***Poe-sohn-uh***
Princ Fordham Ollivier: ***Ford-um Ah-liv-ee-aye***
Roake: ***Roke***
Mistryně Sinead: ***Sih-nayd***
Lady Sonali: ***Suh-nahl-ee***
Taiga: ***Tay-Guh***
Valero: ***Vuh-lair-o***
Valia: ***Val-ee-uh***

DRACI

Avirix: ***Uh-veer-ix***
Evien: ***Ev-ee-en***
Ferrinix: ***Fair-ih-nix***
Gelryn: ***Gehl-rin***
Luxor: ***Lux-er***
Netta: ***Net-uh***
Tavry: ***Tahv-ree***
Tieran: ***Teer-en***

RODY

Dvanáct rodů Alandrie bylo rozděleno do čtyř skupin podle toho, jak vnímaly používání magie: Woodloch se praktikovala na zalesněném západě, Viland na kopcích na východě, Tosin v horách na severu a Moran na skalnatém jihu. Ačkoli je dvanáct rodů samosprávných, nad všemi vládne Společenstvo.

WOODLOCH

Magie By Měla Být Používána Pro Moc.
(Válečníci, Zbraně, Brnění)

Galanthea
Herasi
Venatrix

VILAND

Magie by měla být používána pro dobro.
(léčení, medicína, umění)

Bryonica
Concha
Ibarra

TOSIN

Magie by měla být používána pro efektivitu.
(každodenní úkoly, těžba, cestování)

*E*rewa
Sayair
Zavala

MORAN

Magie by neměla být používána k ničemu.
(magické artefakty)

Aude
Elsiande
Genoa

KAPITOLA PRVNÍ

SVĚTLO

Kerrigan prohrávala.

Krev jí kapala do oka z hluboké rány na čele. Tančila sem a tam po tvrdé kamenné podlaze, lehce a dychtivě, zatímco rukama si chránila obličej – což pravda moc nepomáhalo.

Její postava byla v naprostém kontrastu s Rváčem před ní. Byl sedm stop vysoký a stavěný jako zadek draka – mohutný a svalnatý. Ve své brutální síle však postrádal obratnost.

„Budeš celý den tančit na špičkách, nebo začneme konečně bojovat?“ zavrčel Rváč.

„Uvažovala jsem o tom,“ odsekla.

Drsně se tomu zasmál. „Fajn. Ulehči mi to, Zrzko.“

Rváč vykročil vpřed a využil svou omezenou elementární magii k získání výhody. Když se na ni vrhl, zem se jí otřásla pod nohama a přešlapováním ze strany na stranu se snažila udržet rovnováhu. Jenže pak už byl u ní a s vítězným pohledem se rozmáchl, aby jí vrazil pěstí do obličeje.

Zablokovala ho předloktím a vydržela silný tlak, který jí drtil kosti. Pak se vyhnula druhému úderu a pramínkem vzduchu odstrčila jeho pěst. Defenzivu jako způsob boje nesnášela, ale nikdy předtím neviděla Rváče bojovat. Vždycky si v prvních pár minutách zmapovala soupeřovy přednosti a slabiny a zhodnotila situaci, aby ji využila ve svůj prospěch. Bohužel to znamenalo, že kvůli tomu schytala ránu do břicha obrovským kamenem. Vyrazila jí dech

a Kerrigan odlétla dozadu do provazů. Poté přepadla na kolena a kašlala. Plivla krev na podlahu – oběť bohům, kteří ji sledovali.

Vzhlédla. Rváč se samolibě usmíval a zvedal ruce k davu, jako by už zápas vyhrál. Namyšlený, arogantní bastard.

Ztěžka se vyškrábala zpátky na nohy a odkopla kámen, který po ní hodil z okraje ringu. Při tom se jí rozpletly husté, zářivě rudé vlasy a teď jí neposlušné kudrlinky rámovaly úzký obličej.

Aspoň že zlatá čelenka stále držela. Rozhodně neměla v plánu odhalit své krátké, jen malinko zašpičatělé uši.

„Pořád vzdoruješ?" posmíval se Rváč, když se k ní pomalu blížil. Ani se nenamáhal s obranou. Nepokusil se ani uchopit ždibeček země. Byl zvyklý používat pěsti a prosazovat svou vůli. „Chudinko malá. Budu tě muset uspat."

„Uvidíme, jestli to dokážeš, Rváči."

Kerrigan se na okrajích rozostřilo zorné pole. Výpary z Pustin – toho odporného podzemního hnízda zločinu, kde právě zápasila – rozhodně situaci nezlepšovaly. Dračí ring se nacházel v nejnižším patře a páchlo to tam zatuchlým pivem, krví a zvratky. Raději byla tady dole než skoro kdekoli nahoře, ale bohové, ten *smrad*.

Bylo to vše o to horší, že se jí oči zalily slzami. Působila teď jako amatérka.

Pak její vyděšenou fasádu prolomil nepatrný úsměv.

Někdy jí to, že vypadala jako amatérka, hrálo do karet.

Kerrigan vystřelila levou rukou před sebe a rozvířila písek ze země do hustého cyklónu. Máchla jím v oblouku a v příští chvíli ho mrštila.

Rváči se v šoku rozšířily oči. Vzápětí se vrhl stranou z cesty útočícímu víru. Příliš pomalu. Písek mu podrazil nohy a odhodil ho na druhou stranu ringu. Převalil se přes rameno a znovu se zvedl do podřepu. Malýma očkama ji hodnotil pozorněji než před chvílí, když se jí jen ledabyle snažil rozbít obličej.

Kerrigan totiž prohrávala záměrně.

Po téměř tuctu zápasů se naučila, že nikdo nechce, aby souboj skončil příliš brzy. A hlavně *nikdo* nechce, aby skončil bez krve.

Jediná věc, která byla v těchto sálech důležitější než Dozan Rook, byla – krev.

Krev byla skutečným králem Pustin.

Rváč se znovu postavil na nohy. Setřásl si písek z tmavých vlasů a rozběhl se k ní. Jeho nohy těžce dopadaly na udusanou zem. Oproti jeho mohutné postavě by slon vypadal jako hbitý tvor. Přesto čekala s rukama po stranách, připravená udeřit, až se soupeř přiblíží.

Kerrigan zvedla ruku a sekla dolů, rozřízla mu předek košile. Na matně béžové látce se objevila tmavě rudá krev. Rváč se prudce zastavil a zmateně zíral na řez.

Shora zazněly jásavé výkřiky.

Hlučný, opilý dav skandoval její jméno: *„Zrzka! Zrzka! Zrzka!"*

„Až tohle skončí, budeš *rudá* nejen na hlavě," dobíral si ji Rváč. Napnul svaly.

Kerrigan znovu pozvedla ruce a pokynula mu, ať jde blíž.

V tu chvíli ji do týlu hlavy zasáhl kámen. Zalapala po dechu a skácela se dopředu, načež tvrdě dopadla na ruce. Její magie v žilách zakolísala a mrkáním se snažila potlačit bolest. Svět kolem ní se rozmazal, neviděla dobře.

Tohle není dobré. *U všech šupin*, to bolí.

Kerrigan ovinula svou magií Rváčovy kotníky. Prudce a rychle za ně zatáhla a srazila ho k zemi, jako když podetne strom.

Zuřivě vykřikl. *Dobře*. Boj konečně začal.

Uslyšela svištění a vzhlédla právě včas, aby se vyhnula kameni, který by jí rozdrtil zadní část lebky. Padla k zemi a překulila se pod ním. Z plic jí unikl další vzdech. Tohle bylo o vlásek.

Další kámen ji zasáhl do zad, když se snažila vstát.

„Bohové," zasténala a dopadla zpět na tvrdou podlahu.

Znovu se odvalila a rychle se postavila na nohy. Záda ji už bolela.

Rváč se drze usmíval, jako by už zvítězil. Zvedl ruce k nebi, aby ještě rozvášnil už tak dost hlučný dav. Kerrigan znovu uchopila vzduch a zuřivě sekla. První rána mu prořízla biceps, druhá stehno, třetí měla zasáhnout tvář, ale on se proudu nějak vyhnul.

Rozšířily se jí oči. Trénoval snad se vzdušným fae? To by bylo dvojnásob zlé.

„Docela pěkný trik," prohodila.

Rváč se zasmál, couvl od ní a hodil jí prach přímo do očí. Instinktivně je zavřela a vykřikla překvapením. V Pustinách neplatila žádná pravidla. Určitě ne uvnitř Dračího ringu. Ale bylo to nefér. Velmi, velmi nefér.

Rychle mrkala a slzy se jí hrnuly do očí, jak se jí do nich dostával prach. Tak se soustředila na své oči, že neslyšela letět kámen, který ji zasáhl do nosu. Něco prasklo a ona vykřikla. Z rány tryskala krev.

Její oči vyslaly na protivníka chladný, smrtící pohled. Teď už neprohrávala úmyslně.

„Řekni dobrou noc, Zrzko," ušklíbl se Rváč.

Kerrigan zvedla ruku. Přes písek v očích sotva viděla, ale její vlastní vztek ji poháněl vpřed. Zmrazila vzduch kolem Rváče a pevně ho sevřela, takže bez jejího svolení nemohl ani mrknout. Kdyby chtěla, kdyby na to měla sílu, mohla by ho rozdrtit přímo tam, kde stál.

Ruka se jí třásla, jen stěží ho držela na místě. Aby mohla dělat to, co právě dělala, potřebovala obrovské množství síly. Víc, než tvrdila, že má, když do toho souboje nastupovala.

Musela ho nechat jít. Musela se zbavit svého hněvu a pustit ho. Pokud to neudělá, později za to zaplatí.

„Vrať se do podsvětí, odkud jsi přišel," zavrčela.

V tu samou chvíli, kdy mu s uspokojivým mlasknutím vrazila koleno do koulí, uvolnila magické sevření. Rváč se bolestí zlomil v pase. Kerrigan se zaklonila a praštila ho pěstí do obličeje. Síla jejího úderu ho srazila na záda. Roztrhla si kůži na kloubech prstů a nedokázala zastavit třes v rukou.

Ale výsledek byl jen jeden: Zvítězila!

Překročila Rváčovo tělo a kopla ho do spánku. Perfektně umístěný úder ho omráčil, ale nezabil.

Dav šílel. Jásot, výkřiky i různé předměty se snášely dolů a zasypávaly Dračí ring, do nějž nyní kulhavě vběhl rozhodčí a zvedl jí paži.

„Vítězem se stává Zrzka!"

Po fanfárách Kerrigan vyklopýtala z ringu do zadní místnosti, kde na ni obvykle čekal drobný, záludně vyhlížející muž, aby jí vyplatil výhru ze zápasu.

Dnes tam ale nebyl.

Místo něj tam stál majitel a provozovatel Pustin a největší zločinecký boss ve městě Kinkadia – Dozan Rook.

„Dozane," procedila Kerrigan skrz zaťaté zuby.

Sotva se držela na nohou. Od posledního úderu ji bolel nos – nepochybně zlomený. Záda měla nejspíš už celá modrofialová. Přesto se narovnala a zvedla bradu. Nikdy by před ním slabost nedala najevo.

„Zrzko," pozdravil Dozan s arogantním úsměvem.

„Jak ti můžu pomoct?" zeptala se ležérně.

„Můžeš si sundat tu směšnou čelenku. Tady dole se nemáš před kým schovávat."

Kerrigan se zamračila a stáhla si zlatou čelenku, čímž uvolnila zářivě rudé vlasy a odhalila jemně zašpičatělé uši. Uši, které prozrazovaly, kým ve skutečnosti byla – napůl víla, napůl člověk.

Čistokrevní fae měli uši ostře špičaté. A být čistokrevným fae bylo v Kinkadii *jedinou* správnou možností.

Nahoře ve městě Kinkadia byli poloviční fae za svůj původ pronásledováni. Urození fae i velká část vládnoucí vrstvy jimi pohrdali. Mnozí byli přesvědčeni, že půlvíly, jak se jim také říkalo, by vůbec neměly existovat, zvlášť pokud v sobě nesly byť jen stopu magie. Naučila se proto skrývat své pravé já. Když byli lidé a půlvíly napadáni na ulicích, bylo bezpečnější zůstat v anonymitě.

To byl jeden z hlavních důvodů, proč se v Pustinách cítila tak dobře. Nikdo se v tomto doupěti neřesti nestaral o to, jestli je někdo člověkem, polovičním, nebo čistokrevným fae. Na to byli všichni moc sjetí, opilí nebo na mizině. Na rozdíl od světa nahoře, kde se jí vysmívali za to, že je *méněcenná*, ji v Pustinách vždycky brali jako jednu z nich. Tady bojovala, tady si našla přátele a navzdory tomu, co si v minulosti prožila s Dozanem, právě on ji v tomto hnízdě hříchu chránil.

„Máš moji výhru?" zeptala se Kerrigan.

„Samozřejmě."

Dozan zasunul ruku do vnitřní kapsy svého černého obleku na míru. Střih zdůrazňoval jeho svalnatou postavu. Měl na sobě bílou košili s černou vestou a sakem, doplněnou červenou kravatou – typickým znakem Pustin.

Pohotově vytáhl červený sametový váček plný zlatých marek. Provedl to bleskurychle, jako bezohledný kapsář, který ovládl celé podsvětí.

„Tady máš." Vložil jí váček do ruky. Obsahoval mnohem víc, než kolik měla vydělat. Jeho téměř zlaté oči se zableskly náznakem vzdoru. Pokud čekal námitky ohledně toho, že je to příliš mnoho peněz, nedočkal se. Strčila váček do kapsy a ignorovala, jak si rukou přejel lesklé vlasy, které se ve světle zdály spíš rudé než hnědé. Vůbec ne jako ty její. Ne že by někdy přiznala, že si toho všímá.

„Měla bys zvážit náročnější zápasy," navrhl Dozan. „Používat víc než jen jeden živel."

Používání jediného živlu v Dračím ringu jí zajišťovalo bezpečí. Dělala to proto, aby se vyhnula nechtěné pozornosti. Půlvíly a lidé byli pověstní slabým magickým nadáním, ale u ní to tak nebylo. Měla přístup ke všem čtyřem živlům. A to poslední, co chtěla, bylo, aby o její schopnosti ovládat živly věděl někdo jiný.

„Díky za nabídku, ale ne."

„Mohlo by se ti to vyplatit," pronesl hedvábným hlasem. Jeho zlaté oči ve světle přímo zářily.

Polkla, aby se ubránila jeho znepokojivému šarmu.

„To věřím," řekla Kerrigan suše. „Ale ne."

Popošel k ní tak blízko, až se jejich dech smísil. Nepohnula se z místa a vzdorně vystrčila bradu, přesně jak po tom toužil. Dozan to udělal jen proto, aby ji znervóznil, ale ona se odmítala účastnit jeho her. Nebyla už tou samou mladou dívkou, která mu před pěti lety padla k nohám. A už nikdy jí nebude.

„Víš, že bychom mohli cvičit s tvou druhou schopností," zašeptal jí těsně u rtů.

Kerrigan přimhouřila oči. „*Nemám* tušení, o čem to mluvíš."

„Neměla jsi v poslední době žádný sen, princezno?"

Tělo se jí chvělo těžce potlačovanou silou. Poraněné klouby na prstech ji svědily touhou vrazit mu pěstí do té jeho namyšlené tváře. „Nejsem žádná princezna."

„No tak, Ker," zašeptal jí jemně do ucha. „Tvoje schopnosti mě fascinují."

„To, že jsi mi před pěti lety zachránil život, neznamená, že ti něco dlužím," zasyčela.

Dozanovy oči jí přejížděly po tváři, jako by čekal, že změní názor. Ale ona ho nikdy nezmění. Za posledních pět let měla tyhle sny – vize budoucnosti – jen dvakrát. Nikdy neslyšela o nikom v Alandrii, kdo by měl takový dar. Věděla to jistě, protože kvůli tomu prozkoumala celou knihovnu. O takovém daru se psalo jen v knížkách pro děti a v každé z nich bylo ubohé dítko kvůli svému daru pronásledováno a nakonec zabito. Nebyla tak hloupá, aby si myslela, že právě ona bude výjimkou.

Jenže Dozan byl v tu nešťastnou noc u toho a nikdy jí na to nedovolil zapomenout.

„Dobře." Dozan jednou pokrčil rameny a vrátil se ke svému přehnaně sebevědomému chování. „Co uděláš s výhrou?"

„To samé jako vždy."

„Všechno mi to vrátíš v drincích?"

„Není to nejhorší způsob, jak strávit noc."

„Ale ani nejlepší," odvětil s lascivním úsměvem a prsty si chvíli pohrával s pramínkem jejích jasně rudých vlasů, než zmizel po schodech nahoru.

KAPITOLA DRUHÁ

PUSTINY

Dozan byl problém.

Rozhodně se stával problémem.

Neměl rád, když se jeho věci nechovaly tak, jak jim bylo řečeno. A ona odmítala být jeho věcí *nebo* dělat to, co jí bylo řečeno. Komplikace, s níž se setkával jen zřídka.

Před pěti lety jí zachránil život a dozvěděl se vše o její magii a vizích. Tehdy byla mladá a zamilovaná. To bylo ještě předtím, než převzal vládu nad Pustinami – předtím, než se všechno změnilo. Před rokem totiž měla další vizi a skončila zase zpátky tady. Zapojil ji do zápasů, aby se měla kde vybít. Možná by mu za to byla vděčná, kdyby se jejich vztah ještě víc nezkomplikoval. Kdyby si nemyslel, že ji teď vlastní.

Kerrigan hluboce povzdechla, strčila si výhru do kapsy a odešla do svého kouta. Sedla si na bobek, otevřela tašku a vytáhla čisté oblečení. Spěšně ze sebe svlékla bojovou výstroj a oblékla si volné kalhoty a kabátek bez rukávů s křížovým popruhem přes hruď, který si pevně utáhla v pase.

Navzdory tomu, co jí řekl Dozan, si stáhla čelenku zpátky přes uši a znovu si zapletla vlasy. Příliš si zvykla skrývat své usvědčující mírně zaoblené, jen napůl vílí uši. Podívala se na svůj pobledlý odraz v zašlém skleněném zrcadle. Štípla se do tváří, aby do nich vehnala trochu barvy, ale moc to nepomohlo. Pihy jí ostře vystupovaly proti světlé pokožce. Tržná rána na obočí už přestala krvácet, ale stejně nemohla skrýt fakt, že se prala.

No co. S tím už se nedalo nic dělat.

Opustila ring a spěchala nahoru po schodech. Pustiny byly postaveny v hluboké jámě. Dračí ring se nacházel na dně, a když stoupala k povrchu, míjela sedadla pro diváky bojových zápasů, prošla patro plné závislých na *lochu* a přes opar silně parfémovaných nevěstinců se dostala do podlaží s hernami.

Jasně zelenýma očima přejížděla po zakouřené místnosti, kde se táhly řady stolů s karetními a kostkovými hrami. Hosté, kteří zoufale toužili zbohatnout, tady bez rozmyslu utráceli své poslední drobné. Herní sál Pustin se jako obvykle hemžil lidmi, ovšem dnes večer byl dav tak hustý, že se jím Kerrigan sotva prodírala. S jednou rukou na váčku s výhrou se konečně protlačila dostatečně daleko a našla svůj cíl. Zastavila se před přeplněným karetním stolem, kde se hrála oblíbená hra „Draci vzhůru".

Krupiérka měla na sobě typickou červenou košili s knoflíky, černou vestu a kalhoty. Černé vlasy, ostře zastřižené u brady, jí rámovaly obličej a zvýrazňovaly hnědou pleť i velké, tmavě hnědé oči. Ruce jí kmitaly nad stolem a s lehkostí rozdávaly zeleno-zlaté karty.

Dvakrát netrpělivě poklepala prsty, zatímco čekala, co udělá hráč, který byl na řadě. Lehké zkřivení jejích třešňově červených rtů však naznačovalo, že už předem ví, že dotyčný prohrál.

„Ajaj, draci vzhůru," řekla a místo úsměvu se naoko zamračila. „Příště snad budete mít víc štěstí." Pak vzala muži, který seděl před ní, zeleno-zlaté karty a ukázala na dalšího.

„Vrány a šupiny." Natáhl ruku s otevřenou dlaní.

Další hráč udělal totéž, a tak to pokračovalo dál, zatímco ona tahala karty, sčítala je a smála se jejich neštěstí.

Každá prohra totiž znamenala výhru pro kasino. Pro Dozana. A samozřejmě pro Clover.

Clover vzhlédla uprostřed míchání karet, a když spatřila Kerrigan, oči se jí rozzářily. „Vyhrála jsi?"

Kerrigan přikývla a nedokázala potlačit vítězný úsměv.

„Fajn, slyšeli jste tady slečnu. Ještě jedna hra a pak si dám pauzu."

Dav obdivně zasténal, když jí karty jako kouzlem vylétly z rukou. Bylo to pozoruhodné, protože Clover neměla magické vlohy. Byla skrz naskrz

člověkem, v jejích žilách nekolovala ani troška magie. Ne že by ji to chránilo před nenávistí fae, ale aspoň se nemusela bát, že omylem odhalí svou moc před nesprávnou osobou, jako se to stalo Kerrigan.

Polovina stolu tohle kolo vyhrála a všude se ozýval jásot. Několik hráčů dalo Clover velké dýško, jeden muž u toho významně mrknul. Clover jen zamíchala balíček a kývla na vedoucího herny, pak už pospíchala za Kerrigan.

„Zrzko!" zvolala Clover, přitiskla k ní své dlouhé, štíhlé tělo a objala ji.

„Clove, jsi v pořádku?"

Její hnědá pleť pomalu ztrácela bledý odstín, velké hnědé oči měla podlité krví a zarudlé.

Odbyla otázku mávnutím ruky a zašmátrala v kapse. Vytáhla cigaretu namočenou do lochu.

Když se s ní Kerrigan před rokem seznámila, ten zvyk se jí hnusil. Loch byla i za normálních okolností návyková droga a Clover kouřila tak často, že na ní závislá prakticky byla. Když se občas stalo, že cigarety omylem zapomněla, její tělo zasáhla ochromující bolest. Kvůli tomu Kerrigan viděla kouření v úplně jiném světle.

Už s prvním potáhnutím se Clover úplně uvolnila. „Tak jak to šlo? Vypadáš hrozně."

„Děkuju pěkně," odvětila Kerrigan sarkasticky. Vytáhla z kapsy váček, který jí dal Dozan.

„Svatý šupiny," vyjekla Clover a vytrhla Kerrigan váček z ruky. Vyhrnula si rukáv červené košile a potěžkala váček v ruce. „Komu jsi to šlohla?"

„Přišel za mnou sám Dozan."

Clover zakoulela očima a zamířila k baru na druhé straně místnosti. „No jistě, co bys taky čekala. Je do tebe zabouchnutej. Měla by ses tomu poddat."

Kerrigan obrátila oči v sloup. „Ne, díky. Dozan si rád všechno přivlastňuje a já nechci být ničím majetkem."

„Já bych jeho majetkem klidně byla," opáčila Clover. Popel z cigarety jí omylem spadl do právě připraveného drinku. Teď už vypadala mnohem líp. Pleť měla živější a oči ještě o něco širší. Jako by jí kouř vdechl nový život.

„To už stejně jsi. Pracuješ jako krupiérka v jeho kasinu."

„No, já myslela svý tělo, Kerrigan."

„Zrzko," opravila ji polohlasně. Nikdo tady neměl vědět, kdo je Kerrigan. „Prosím tě."

„Jasně, Zrzko. Promiň. Ale zpátky k Dozanovi…"

„Radši ne."

„S tebou není žádná zábava."

„To mi říkáš pořád."

Clover po ní loupla oči. „Každopádně, co uděláš s výhrou?"

Kerrigan pokrčila rameny. „Opiju tě?"

„Jen pokud se opiješ *se mnou*," odvětila Clover a pozvedla obočí.

„Víš, že se musím vrátit zpátky do hory. Zítra začíná turnaj."

Clover si povzdechla a zapálila si další cigaretu. „Fajn."

Kerrigan vytáhla z peněženky několik marek a položila je před Clover na bar. „Sejdeme se zítra. Seženu ti místo, abys mohla sledovat zápas."

„Draci vzhůru," rozloučila se Clover s mrknutím.

Kerrigan ji nechala u baru s jejím lochem a zředěným pivem. Vystoupala o patro výš a zadním východem vyšla do ulic Kinkadie. Nadechla se čistého vzduchu z údolí, zaklonila hlavu k nočnímu nebi a hleděla na jiskřící hvězdy. Proletěl nad ní drak a na chvíli zastínil měsíc. Létání ji chybělo. Bohové, jak moc jí létání chybělo!

Šourala se po dlážděných ulicích mezi slumy Kinkadie. Tyhle staré známé chodníky prosluly jako nejhorší část města, která se příznačně jmenovala Bahna. Na severní straně údolí, kde se město rozkládalo, žili v bídných podmínkách především lidé a půlvíly, obklopeni ze tří stran impozantním horským masivem a klikatou řekou, která protékala diagonálně podél jižní hranice.

Měla by zamířit přímo do svého domova v Dračí hoře, ale dnes večer se jí tam nechtělo. Hora byla jejím domovem posledních dvanáct let. Stala se jím poté, co ji zanechali na jejím úpatí bez vzkazu a bez věcí. A i když si pamatovala dost z doby, než ji hora pohltila, nenáviděla noci jako byla tahle, kdy se jí všechno vracelo zpět.

Třeba její hrozný otec, který ji opustil, aby nemusel nést odpovědnost za výchovu půlvíly.

Její otec – lord Kivrin Argon, urozený fae a královský playboy, který jí zničil i zachránil život.

A ona ho za to všechno nenáviděla.

Srdce jí v hrudi bušilo, když zrychlila krok a protáhla se temnými, vlhkými uličkami směrem k oblíbené zkratce. Když za sebou hluk uslyšela hluk, zastavila se. Něco nebylo v pořádku.

V tu chvíli jí kolem obličeje prosvištěl kámen. Kerrigan vyjekla leknutím a úderu se jen tak tak vyhnula. Adrenalin zaplavil její bolavé svaly a oživil její slábnoucí magii.

U všech šupin, co se to děje?

Do středu uličky vstoupila postava – Rváč. „Ahoj Zrzko."

„Zase ty," zamumlala. „Předtím sis to dost neužil?"

Rváč se dal od zápasu do pořádku. Měl na sobě zářivě bílou košili a elegantní černé sako se zlatými nitěmi. Nikdy by ji nenapadlo, že si něco takového může dovolit. Zvlášť když zápasil v Dračím ringu.

Ale teď, s probuzenými smysly, pochopila, že je tu jen k odvedení pozornosti. Byla to léčka. Ze stínů se pomalu vynořili další tři muži.

„V ringu jsi mě nedokázal porazit, Rváči, tak sis přivedl kamarády?" Kerrigan si položila ruku na srdce. „Jsem polichocena."

„Drž hubu, leatho," odsekl Rváč.

Když zaznělo to slovo, Kerrigan ztuhla. Neucukla. Nikdy by nedopustila, aby ji někdo viděl ucuknout. Ale hněv – hluboce zakořeněná zuřivost – se jí usadil v žilách a probudil pramen magie z nejhlubších rezerv.

„Jak originální," řekla, ale její hlas už postrádal humor.

Leatha bylo slovo z řeči urozených fae, mrtvého jazyka, který přežil jen v několika stech knihách ukrytých v hoře. V podstatě znamenalo „polokrevný fae" nebo, někdy velkoryse, „elf". Ale takhle se v běžné řeči nepoužívalo. Rváč měl na mysli něco úplně jiného, když ji tím hnusným slovem oslovil.

Tady to znamenalo „míšenecká děvka" nebo „mrcha".

Nebylo to něco, co by se říkalo ve slušné společnosti.

„Nesnesu, aby si leatha myslela, že mě může porazit," zavrčel.

Pravda byla, že o tento souboj nestála. Na druhou stranu většinu potyček, které ji potkaly, si sama nevybrala. Právě teď by pro ni bylo tou nejkrásnější věcí na světě, kdyby mohla ulehnout do postele naproti své spolubydlící Darby a už nikdy nemusela na tento okamžik ani pomyslet.

Ale ne, nemohla dovolit, aby jí někdo takhle nadával. Ani nevěděla, jak přišel na to, že je napůl fae, ale stejně by ji za to zabil. Viděla to v jeho malých očkách. Raději by ji viděl mrtvou, než aby prohrál s někým jako ona. Znala ten typ. Rasistické kretény, kteří týrali lidi na ulicích jen proto, že mohli – proto, že fae měli v tomto světě veškerou moc.

Dnes to bude jiné. Rváč ji předtím viděl bojovat a myslel si, že vstupuje do zápasu, který může vyhrát. Neměl ani *tušení,* s kým má tu čest.

Kerrigan se ponořila do samého jádra své magie a pak ji vypustila.

Nejprve vyřídila ty jeho gorily. Vlna vzduchu jednoho přimáčkla ke kamenné zdi. Zvedla levou ruku do podoby drápu. Ze země kolem nohou druhého muže vyrostly kameny, které ho uvěznily na místě. Za jejími zády se na ni vrhl třetí muž. Luskla prsty a zapálila ho.

S vášní v očích nyní vykročila směrem k Rváčovi. Ten ovšem nevypadal vyděšeně. To by přece *m*ěl…

Natáhl k ní ruku a v mohutné pěsti pevně svíral kámen.

Ztuhla na místě. Nemohla se hýbat. Nebylo to, jako když držela Rváče v ringu svou vzdušnou magií. Tohle bylo jiné. Jako by měla nohy přilepené k dlažebním kostkám.

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Jak to dělal?

Ponořila se hluboko do své magie, která už byla roztřesenou chaotickou změtí. Cítila, jak její studna vysychá. Dosud dokázala čerpat další sílu z hlubin své emocionální bolesti, ale teď potřebovala mnohem víc.

„Dostaneš, co si zasloužíš, leatho," řekl jí sladce a přiblížil se až k ní.

Zabodla do něj pohled a s posledními zbytky magie se vymanila z kouzla, které na ni uvalil.

Vypoulil oči v šoku a zděšení. „Jak?" vyjekl.

Kerrigan už měla sílu jen na to, aby odstrčila jeho ruku. Kámen, který tak pevně svíral, mu vypadl z ruky a rozbil se na milion kousků. V příští chvíli se Rváč otočil a – prchal.

Kerrigan se zasmála. Chtěla za ním vyrazit. Chtěla ho vidět, jak trpí za to, že ji nazval tím odporným slovem. Ale byla vyčerpaná. Svou magii teď v těle vnímala jako prázdnou nádobu. V tohle stavu si nebyla jistá ani tím, že se dokáže vrátit do Pustin. Ušla půl bloku, než se zhroutila na kameny.

„Bohové," zamumlala.

Hlava jí třeštila. Všechno ji bolelo.

„Ne, ne, ne," zašeptala.

Stalo se to zase. Věděla, proč je tak slabá. Proč má pocit, jako by z ní vyprchala veškerá síla.

Blížila se další vize.

Za pět let měla jen dvě. V obou případech skončila neschopná pohybu, dočista ochromená. Vize z ní všechno odčerpaly. V jednu chvíli měla energii a v další ji z ní neúprosně vysály. A ona nad nimi neměla žádnou kontrolu. Nemohla je zastavit.

Chraplavě vykřikla a modlila se k jakémukoli bohu, který by ji vyslyšel – prosila, aby ji někdo našel. Aby se Rváč nevrátil a nezmocnil se jejího oslabeného těla.

Pak se jí zatměl zrak a před očima se jí náhle míhala divoká změť obrazů. Aréna plná lidí jásajících na začátku turnaje. Černý kouř a tma. Postava oděná v černém. Nedokázala rozeznat, jak ta osoba vypadá. Kdo to je. Dívka vznášející se na obloze. Uvězněná. Křičící. Velký dav před nějakou budovou. Lidé skandovali a vyřvávali jako lůza. Postava v černém plášti vystoupila vpřed. Její rysy zakrývala rudá maska. Chaos.

„Ne," vydechla, když znovu přišla k sobě.

Oči měla skelné a to, co předtím viděla, se jí pořád dokola honilo hlavou.

První vize byla jasná a ta druhá aspoň dávala smysl. Ale tohle? Co to vůbec bylo? A proč se jí z toho chtělo zvracet na dlažební kostky?

Její vidění se opět zhoršilo. V uších jí zvonilo. Měla pocit, že tady umře.

Kakofonii v její hlavě protnul známý hlas: „Tady jsi."

„Dozane?"

Dozan se nad ní naklonil. „Zrzko, kolik prstů ti ukazuju?"

„Šest?" zamumlala. „Počkej…"

Nic víc neřekl, jen ji lehce zvedl do náruče. Opřela si hlavu o jeho hruď a snažila se ignorovat všechny důvody, proč to byl špatný, velmi špatný nápad. Okraje jejího zorného pole už však halila tma. Měla jen pár minut.

„Neměla by ses toulat sama po ulicích Bahen poté, co jsi ponížila Basema Nixe."

Silou vůle otevřela oči a snažila se potlačit motání. „To byl Basem Nix?“ zachraptěla zoufale. Není divu, že měl na sobě to sako.

Basem začínal jako obyčejný poskok z Bahen, který využil výhod nového obchodu z jihu, aby vybředl z bídy. Nyní byl obávaným obchodníkem s děsivými, mocnými přáteli. Nebyl to někdo, koho by kdy chtěla potkat, natož si ho znepřátelit.

„Proč bych měla bojovat s Basemem?“

„Byla to zkouška, Zrzko. Prošla jsi.“

Zasténala, přesvědčená, že se jí každou chvíli rozskočí hlava. Dozan mlčel, když ji nesl zadními chodbami Pustin a ukládal ji na prázdné lůžko Clover.

Kerrigan omdlela dřív, než její hlava klesla na polštář. Jinak by jistě někomu připomněla, aby ji vzbudil na zítřejší turnaj.

KAPITOLA TŘETÍ

TURNAJ

Někdo s ní třásl, snažil se ji vzbudit.

Kerrigan zasténala. „Ještě chvilku.“

„Kerrigan, zbláznila ses?“

Otevřela oči a uviděla vysokého chlapce s krátkými modrými vlasy, který na ni shlížel. „Hadriane?“

„Jo, to jsem já, ty huso. Co ještě děláš v Pustinách?“ ptal se. „Měla jsi být v aréně už před několika hodinami.“

Vyskočila z postele a srdce jí bušilo, jako by právě provedla přemet na hřbetě draka. Protřela si dlaněmi oči a došlo jí, kde je. Byla v pokoji u Clover. Občas tu přespávala, když zůstala v Pustinách. Ach, bohové!

„Turnaj!“ vydechla.

„Ano! Včera v noci jsi nepřišla domů. Všichni jsme se o tebe báli. Padl na mě černý Petr, abych sem šel a vyzvedl tě.“

„Můžeš být potichu?“ zamumlala Clover z lůžka vedle Kerrigan.

„Clover, vstávej! Dnes je turnaj.“

„U všech šupin,“ zaúpěla Clover a otočila se k ní s vykulenýma očima. „Jdeme pozdě?“

„Pozdě?“ zeptal se Hadrian s nuceným smíchem. „Budeme mít štěstí, když se stihneme vrátit do hory, než to začne. A teď už vstávat. Jdeme.“

Tyhle informace stačily k tomu, aby se obě dívky rázem pohybovaly rychlostí blesku. Hodily na sebe čisté šaty a vyřítily se z pokoje.

Bohové, jak se to mohlo stát? Kerrigan nebyla nijak zvlášť dochvilná, ale nikdy nechtěla zmeškat něco tak důležitého. Pak si vzpomněla na předchozí noc – souboj, výhru, Basema Nixe.

Zachvěla se. Bojovala s Basemem Nixem. *U všech šupin*. To nebylo dobré. Nikdy předtím Basema neviděla osobně, ale jeho jméno znala velmi dobře. A ozvěna jeho hlasu jí stále zněla v uších. Byl čistokrevný fae, měl peníze a dost známostí na to, aby jí přeběhl mráz po zádech. Doufala, že už na něj nikdy znovu nenarazí.

„Tudy," řekla Clover, popadla Hadriana za límec a postrčila ho k dalším schodům.

Kerrigan běžela těsně za nimi. Vyrazili bočními dveřmi, které vedly do Bahen. Všichni se při výstupu trochu zadýchali.

„Z tohohle budeš mít pořádný průšvih," neodpustil si Hadrian, když se vydali přeplněnými ulicemi.

„Já vím. Nemusíš mi to připomínat," zabručela Kerrigan.

„Vždycky jsi byla bezohledná, ale tohle jsi vážně podělala," dodal.

„Hej, nech ji být, fešáku," vložila se do toho Clover.

Hadrian na ni vrhl vzteklý pohled. „To sis na sebe vážně musela vzít zrovna tohle?"

Podívala se na uniformu Pustin, kterou si narychlo oblékla, a pak s úšklebkem pokrčila rameny. „Jen tobě se nelíbí."

„Nech toho," vyjela Kerrigan po Hadrianovi. „Jsem dost unavená i bez toho, abych poslouchala, jak si vy dva pořád jdete po krku."

Kinkadia byla rozdělena do šesti hlavních čtvrtí. Největší část, Bahna, ležela na severozápadě. Centrální čtvrť byla plná trhů, obchodníků, hostinců a krčem a teď díky turistům, kteří přijeli do města na turnaj, praskala ve švech. Promenáda na východě byla nejhezčí a nejbohatší částí města s širokými ulicemi, čerstvě upravenými parky a honosnými sídly fae aristokracie. Na jihozápadě se rozprostíralo Nábřeží, nová bohatá část města, zatímco jihovýchod patřil Řemeslné čtvrti plné umělců a řemeslníků."

Poslední částí byla hora. Dračí hora se tyčila vysoko nad vším ostatním. Sídlilo v ní Společenstvo, elitní skupina dračích jezdců a oficiální vláda země. Zároveň to byl její domov – Dům draků.

„Už bych se měl přestat divit tomu, že ti je úplně jedno, že jsi dračí požehnaná," mručel Hadrian.

„Není mi to jedno," odsekla Kerrigan.

„Dračí požehnání je přece největší čest v životě."

„Tyhle kecy si nech laskavě od cesty. Dům draků je elitní výcvikový program pro fae."

Dotkla se svých uší. Pro fae. Ne pro poloviční fae. Ale nikdo se neodvážil jejímu královskému otci odporovat, když ji tam zcela zjevně odložil.

„Je to víc než jen to. Je naší povinností pomáhat vychovávat draky, zlepšovat se a jednoho dne se vrátit do světa a něco změnit, Kerrigan. A ty to všechno zahazuješ."

Clover zvedla oči v sloup. „Není to přece tak, že by z programu odešla."

„Ona ani nemůže odejít," zdůraznil Hadrian, když konečně minuli náměstí v samém středu Centrální čtvrti a odbočili na jih směrem k aréně. „To prostě nejde."

„Však já z programu neodcházím. Jen jsem špatně odhadla čas. Vím, jak důležitý ten dračí turnaj je."

Vážně to věděla. Byla to bezpochyby nejdůležitější událost v celé Alandrii. Každých pět let se dvanáct rodů sešlo a představilo své soutěžící, kteří se zúčastnili turnaje. Z každého rodu byl vybrán jeden soutěžící, aby se utkal se soupeři ve třech úkolech. Vítěz soutěže nezískal jen draka, ale také místo ve Společenstvu, ve vládnoucí třídě. A letos bylo ve hře pět draků – nejvíc za téměř celé století. Bude to velkolepá podívaná.

Teď vypadal rozčileně pro změnu Hadrian. „Nechováš se podle toho."

„No jo, jenže…"

Clover praštila Hadriana do paže. „Měla těžkou noc."

„Tohle je příliš důležité." Zatahal Kerrigan za paži a přinutil ji zastavit. Podívala se do jeho medových očí a na jeho zlatohnědou pleť. Viděla chlapce, který po jejím boku stál po všechny ty roky. „Pamatuješ si, co se stalo před pěti lety. Do turnaje se přihlásila lidská cizinka. Vyhrála draka a pak *odešla*. Rozložila celý systém. Letos to musí proběhnout bez problémů, jinak budou zase nepokoje v ulicích."

„Já vím," zašeptala Kerrigan.

Slyšela obavy v Hadrianově hlase. A *přesně* si pamatovala, jaké to bylo před pěti lety. Do těch nepokojů se připletla a málem ji to stálo život.

„Tak jdeme do arény, nebo co?“ zeptala se Clover podrážděně.

„Ano,“ řekli Hadrian a Kerrigan současně.

Konečně se prodrali přecpanými uličkami ke vchodu do arény, která se tyčila ve stínu hory. Kerrigan vzhlédla k obrovské stavbě a zalapala po dechu. Měli zpoždění. *Velké* zpoždění.

Hadrian je vedl k lóži vyhrazené pro Dům draků. Otevřel dveře, rozhlédl se po mistryni Moran, strážkyni a ochránkyni všech dračích požehnaných, a když nikoho neviděl, uvedl je dovnitř.

V přítmí nervózně přecházela postava. Jakmile se dveře otevřely, leknutím nadskočila a její černé oči se rozšířily do velikosti talířů. „Kerrigan!“ vyhrkla a vrhla se své spolubydlící kolem krku.

„Darby,“ zvolala Kerrigan se smíchem.

Darby se zdrženlivě zasmála a pustila ji. „Hadriane, jako obvykle přicházíš zachránit situaci. Kde byla?“

Hadrian loupl očima a ukázal na Clover, která stála za ní, s rukama v kapsách černých volných kalhot. Stále měla na sobě červenou košili s knoflíky a černou vestu, které dávaly najevo, že pracuje pro Dozana.

„Ahoj Clover,“ řekla Darby a při pohledu na svou dlouholetou platonickou láku sklonila bradu k hrudi.

„Ahoj Darbs,“ pozdravila Clover a mrkla na ni.

„Kdyby ji Moran viděla v tomhle oblečení…,“ povzdechl si Hadrian a přitiskl si prsty na spánky. „Měl jsem ti říct, abys ses převlékla.“

„Hej, mě to žíly netrhá, zlato,“ odsekla Clover a sklouzla k pouličnímu slangu, jako by tím vůči Hadrianovi zaujímala obrannou pozici.

Bez ohledu na to, jak často byli spolu, vždycky ji dokázal vytočit.

„Přinesla jsem náhradní oblečení,“ vyhrkla Darby spěšně. Zalovila v tašce a vytáhla šaty. Pokrčila rameny, když se podívala na Kerrigan. „*Byly* pro tebe.“

„Perfektní,“ zvolala Kerrigan a popadla oblečení, aby ho podala Clover.

„No, já nevím, jestli bych použil zrovna slovo perfektní,“ zamumlal Hadrian.

Kerrigan přehodila Darby ruku kolem ramen, zatímco Clover se šla převléknout.

„Zmeškali jsme něco?“ zeptala se jí Kerrigan.

„Jen pár proslovů. Měli bychom si pospíšit, abychom nepropásli představení draků.“

Kerrigan měla mnoho důvodů nedůvěřovat tomuto světu, ale pokud šlo o Darby a Hadriana, o těch nikdy pochybovat nemusela. Byli její skálou, oporou, na kterou se mohla vždycky spolehnout. Hadrian, zásadový a praktický typ, který si vždycky jen povzdechl, když se vrhala po hlavě do nebezpečí. A Darby, její dokonale upravená léčitelka s bezchybným účesem a manikúrou, která nikdy neutekla při pohledu na krev a zároveň si kdovíproč stále přála stát se dámou na královském dvoře.

Darby byla ve všech ohledech jejím pravým opakem. Jemná a ladná s pletí barvy půlnoci, oproti tvrdé, zocelené Kerrigan s pletí posetou pihami. Dlouhé rovné černé vlasy a bezedné černé oči kontrastovaly se změtí Kerriganiných kudrlin a očima tak zelenýma, že by mohly soupeřit se smaragdy těženými na severu. Darby mluvila tiše, vždy zdvořile a ve svém ročníku byla nejlepší ve všem, co se týkalo tance, etikety a společenského vystupování.

„Uvidíme, co se dá udělat s tvými vlasy,“ řekla Darby a posadila Kerrigan na židli.

„A s mým nosem,“ zamumlala Kerrigan. „Myslím, že je zlomený.“

Darby povzdechla. „Bude to bolet.“

„Prostě to udělej.“

Natáhla ruku a přitiskla prsty na Kerriganin nos. Pak se do ticha ozvalo prasknutí. Kerrigan se kousla do rtu, aby nevykřikla. Bolelo to stejně, jako když si ho zlomila naposled.

„Kéž bych se svou léčivou magií dokázala víc,“ posteskla si Darby.

„Udělala jsi velký pokrok. Aspoň nebudu mít křivý nos.“

Darby se zasmála a pootočila si Kerrigan tak, aby mohla zkrotit její kudrliny. „Tak to je rozhodně plus.“

Pak se ze stínu vyhoupla Clover v tunikových šatech barvy ovsa, s černým opaskem obtaženým kolem úzkého pasu, zdůrazňujícím její křivky. Vpředu měla zastrčený dlouhý, mírně zašlý, zlatý řetízek.

Kerrigan spíš cítila, než slyšela, jak Darby při pohledu na Clover zatajila dech. Stiskla kamarádce ruku.

Darby se jí už před lety svěřila, že se jí líbí dívky. Ale teprve před rokem, když začaly chodit ven společně s Clover, viděla Kerrigan, jak se Darby poprvé zamilovala.

„Vypadám jako idiot," prolomila ticho Clover. Zatahala za šaty.

„Vypadáš skvěle," ujistila ji Kerrigan.

Právě v tu chvíli se stadionem rozlehl jásot. Vyskočily a běžely k čelu lóže Domu draků, kde se shromažďovali ostatní dračí požehnaní. Hadrian se prodral dopředu a všichni se zadívali přes písčitou arénu.

Byla to dlouhá oválná stavba s odstupňovanými tribunami, které se zvedaly stále výš. Kromě lóže Domu draků v přízemí byla nad zbytkem davu řada lóží, odkud mohli vrchní ceremoniář a bohatá aristokracie sledovat dění.

„Co se děje?" zeptala se Darby stojící vedle Kerrigan.

Odpověď na sebe nenechala čekat. Na stadion se z nebe snesl drak a davem se znovu prohnala vlna řevu.

„Avirix," zašeptal Hadrian.

Dům draků se staral především o výchovu mladých draků. Každý dračí požehnaný znal každého draka jménem. Během let si všichni vytvořili blízký vztah k určitým drakům. Nejtěžší na opuštění Domu draků bylo právě rozloučení s *draky*.

Kerrigan by Avirixe poznala kdekoli podle jeho jasně zelených šupin s nádechem mořské pěny. Byl největším drakem z pěti, kteří se letos účastnili turnaje, ale svou děsivou vizáž vyvažoval tím, že byl neustále v dobré náladě.

Poté, co Avirix odešel, vletěl do arény jasně červený drahokam. Netta byla hbitá letkyně. To byl také jeden z důvodů, proč ji Kerrigan tak milovala. Byly dlouhá léta přítelkyně, protože měly stejně rozpustilou povahu.

„Ach!" vydechla Clover, když do arény vtrhl Tieran.

Byl ze všech draků nejkrásnější. Jeho šupiny byly tmavě modré jako půlnoc a na světle se leskly. Ačkoli patřil mezi draky k nejmenším, byl naprosto zběhlý ve všech možných manévrech. Bohužel byl také naprostý blbec.

Darby natáhla ruku, oči široce otevřené, když do arény vrazil Luxor se svými safírově modrými šupinami a svalnatou postavou. Luxor byl jedním z Darbyiných oblíbenců, i přes to, že pořád nechápal sarkasmus ani řečnické obraty.

Byla to však dračice Evien, která přiměla Kerrigan naklonit se přes zábradlí. Vplula do arény se svými majestátními fialovými šupinami. Evien, stejně jako Kerrigan, milovala létání víc než cokoli jiného. Často se spolu vyplížily ven a vzlétly do oblak. Bolest z toho, že už to nebude moct dělat, ji zasáhla s novou silou.

Nyní, když byli draci předvedeni, nastal čas, aby dvanáct rodů představilo své potenciální kandidáty pro turnaj. Přihlásit se mohl kdokoli starší osmnácti let, pokud ho sponzoroval některý z rodů. Po představení všech kandidátů následovala zkouška – a z každého rodu mohl do finále postoupit jen jeden.

Zástupci dvanácti rodů vstoupili do arény, vedl je vždy člen Společenstva v dlouhé, vlající černé róbě, který byl jejich patronem. Každý z nich nesl prapor v barvách svého rodu s černě vyšívaným erbem. Když byl rod oznámen, dav jeho příznivců v publiku propukl v jásot. Ale teprve když na stadion sebejistě vpluly čtyři modro-stříbrné prapory královské linie Bryoniky, celé místo explodovalo nadšením.

Kerrigan hleděla na jejich tváře a přemýšlela, zda by je v jiném životě znala, jestli by byla jednou z nich. Zatnula zuby a odvrátila pohled. Teď už na tom nezáleželo.

„Koukněte se na tu okázalost," zamumlala Clover s odporem. „Sto potenciálních kandidátů? Absurdní."

„Je to naprosto logické," poznamenala Darby. Její hlas zněl upřímně.

„Působí to zoufale," namítla Clover. „Dvacet až padesát potenciálních soutěžících stačí, aby se našel šampion. Sto je směšné."

„Je to ukázka síly."

„To bych čekala od válečnického rodu. Ale Bryonica? Jsou to přece léčitelé. Tohle je pod jejich úroveň."

Kerrigan tu hádku nevnímala. Její pozornost upoutalo něco, čeho si nikdo jiný nevšiml, když se teď sešlo všech dvanáct rodů. Uprostřed arény se začala točit černá kouřová spirála.

Černý kouř. Její vnitřnosti se svíraly, když se jí vybavila vzpomínka z vidění, které měla předchozí noci.

„Bohové, vidíte to?" zašeptala Kerrigan.

Její přátelé zbystřili a sledovali, co se děje.

Hadrian se dotkl Kerriganina ramene. „Viděla jsi někdy něco podobného?“

„Ne,“ zalhala. Už to předtím sice viděla, ale neměla tušení, co to znamená. Její vize nebyly jasné. Neříkaly jí, co se stane. Byly to jen mlhavé obrazy. Pokud by to byla přece jen pravda, co se jí tím ještě chtělo vyjevit?

„Myslela jsem, že letos mají zvýšená bezpečnostní opatření,“ prohodila Clover.

„To ano,“ potvrdila Darby.

Kerrigan se zamračila. Kouř houstl a uprostřed se téměř zhmotňoval. I když ho předtím viděla ve svém snu, ve skutečnosti vypadal úplně jinak. Jak je to vůbec možné? Stovky bariér kolem arény bránily komukoli vniknout dovnitř. Nikdo by neměl mít možnost vstoupit do tohoto prostoru bez povolení Společenstva.

Neklidný dav přehlušoval hlas vrchního ceremoniáře, který se snažil arénu uklidnit. Členové Společenstva na zemi se chopili své magie a vykročili vpřed, aby ochránili soutěžící. Na okraji se objevili další lidé v černých hábitech a Kerrigan poznala, že posilují ochranná kouzla po obvodu. Přesto se černá mračna stále točila.

Pak, stejně rychle jako se objevil, kouř zase zmizel a uprostřed arény stál muž oděný od hlavy až k patě v černém. Byl vysoký – neuvěřitelně vysoký – s dlouhýma štíhlýma nohama v přiléhavých černých kalhotách. Měl na sobě skvěle padnoucí sako a černou košili zapnutou až ke krku, jen nepatrně odhalující jeho bledou, téměř průsvitnou šíji. Prohrábl si rukou vlasy černé jako noc a pak si nenuceně přeměřil dav očima, které byly ztělesněným hříchem.“

Kerrigan se zachvělo hrdlo, když se ty oči na chvilku zastavily na její lóži. Bohové, on přímo vyzařoval zlověstnou energii. A přesto byl nejkrásnějším člověkem, jakého v životě viděla.

„Co to má znamenat?“ zeptal se vrchní ceremoniář, když se konečně vzpamatoval.

Muž jen mírně naklonil hlavu a trochu zlověstně se usmál. „Jmenuji se Fordham Ollivier, jsem princ a dědic Domu stínů. Přijel jsem se zúčastnit dračího turnaje a získat zpět to, co nám bylo kdysi ukradeno.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

TREST

„Bohové," vydechla Kerrigan.

Promnula si rukama oči. Tohle se přece nemohlo dít znovu. Prostě nemohlo. *Nechtěla* vidět budoucnost. Nechtěla vědět, že se věci z jejích podivných snů a vizí promění ve skutečnost. A teď, když se to stalo, *neměla* nejmenší tušení, co bude následovat.

Žádný z těch snů ostatně nikdy nevěstil duhu a sluníčko. Obvykle to znamenalo smůlu pro ni a smrt pro spoustu jiných lidí.

„Ker, jsi v pořádku?" zeptal se Hadrian svým klidným, autoritativním tónem.

Někdy byl Hadrian jediný člověk, který ji opravdu chápal. I když se hádali a ona ho svými kousky dohánělа k šílenství, vždycky byl při ní, když ho potřebovala. Bez ohledu na okolnosti.

Pomalu odtáhla ruce od očí. „Tohle je noční můra."

„Oni to vyřeší," prohlásil sebevědomě.

Vyřeší. Samozřejmě. Jenže to znamenalo katastrofu.

Naposledy, když se někdo přihlásil do dračího turnaje proti vůli Společenstva, zahynuly při protestech tisíce lidí. Pokud Kerrigan toho prince viděla ve své vizi, mohla si docela dobře domyslet, že se schyluje k podobné katastrofě.

Clover pozvedla namalované obočí. „Bolí tě hlava?"

Přikývla. „Teď, když je obřad u konce, bychom tě odtud asi měly dostat. Nechci, aby tě tu našla Moran."

„Chci se ještě chvilku dívat na toho temného prince," prohodila Clover s mrknutím. Šťouchla do Darby, která rozpačitě sklonila bradu. „Je docela hezký."

Hadrian zakoulel očima. „To je všechno, na co myslíš?"

„Rozhodně ne," řekla Clover. „Obdivuji i ženy. Podívej se na letošní hlavní válečnici z Galanthey, Darbs. Fakt se mi líbí, když se oblékají do těch pozlacených brnění."

Darby si zakryla ústa rukou a vyděšeně se podívala na Kerrigan.

„Clove, no tak."

„Ahoj Kerrigan," ozval se za ní hlas. „Je všechno v pořádku?"

Tiše si povzdechla a otočila se, aby zjistila, že kousek od ní stojí Lyam. Dříve býval součástí jejího nejbližšího kruhu přátel spolu s Darby a Hadrianem. Léta si byli velmi blízcí. Ve skutečnosti byl první, s kým kdy létala. Měl ještě vzpurnější povahu než ona. Chtěl celé nebe pro sebe a udělal by cokoli, jen aby ho měl.

Ale za poslední rok se všechno změnilo. Začal kolem ní našlapovat po špičkách, upustil od všech svých výstřelků a neustále se o ni bál. Následoval ji do Pustin a snažil se ji přivést zpět do hory. Celá ta záležitost byla už tak dost trapná, a on se navíc ještě přiznal, že ji miluje.

„Všechno je v pořádku, Lyame," odvětila Kerrigan.

„Včera v noci ses nevrátila. Šel jsem tě hledat."

Vydechla nosem. „To jsi nemusel."

„Vypadáš, jako by ses zase porvala." Natáhl ruku, aby se dotkl jejího zraněného obočí, ale ona ucouvla a jeho ruka klesla. Tváře mu trochu zrůžověly.

Bohové, tolik si přála vrátit se do doby, kdy mezi nimi nebylo tohle trapné napětí. Kdy byl jen dalším nebojácným odvážlivcem v jejich čtveřici.

„Lyame! Kerrigan!" zavolala Moran.

Oba se okamžitě narovnali. Tenhle ostrý tón správkyně Domu draků už mnohokrát slyšeli.

„Ano, mistryně Moran," ozval se Lyam.

„Proč mě nepřekvapuje, že právě *vy* dva jste zase v průšvihu?"

Lyam na Kerrigan mrknul s polovičním úsměvem na rtech, střelil po ní *tím jejich* spikleneckým pohledem. Musela potlačit smích. Tohle byl Lyam,

jakého znala, kluk, se kterým vyrůstala. Ten, se kterým se pravidelně dostávala do problémů. Ten, s nímž by dokázala přečkat jakoukoli bouři.

„Vy dva půjdete se mnou do hory," prohlásila rozčileně Moran. Obrátila se na Hadriana – zřejmě si neuvědomila, že se i on dnes ráno vytratil, aby vyzvedl Kerrigan. „Hadriane, drahoušku, mohl bys poslat ostatní, ať se zase vrátí ke svým odpoledním povinnostem?"

„Jistě," odpověděl s typickou zdvořilostí.

Zatímco Hadrian shromažďoval zbytek dračích požehnaných, Kerrigan sledovala Clover, které se podařilo nenápadně proklouznout kolem Moran. Měla talent zmizet v ten správný okamžik.

Mistryně zaklapala podpatky a rázným krokem zamířila zpět k hoře. Nosila splývavé černé roucho Společenstva a v Domě draků byla ředitelkou výcviku už snad od nepaměti. Ve tváři měla vrásky a ve vlasech jí prokvétaly stříbrné nitky – u víly něco téměř neslýchaného.

Kerrigan a Lyam se během let bavili vymýšlením nejrůznějších taškařic, aby ji potrápili. Což jim Moran neustále předhazovala.

Když vstoupili do hory, kterou Kerrigan považovala za domov, usmála se. Uměla se proplétat bludištěm chodeb a vyšplhat do všech dračích hnízd. Jen málokdo na tomto místě přijímal dívku, která byla fae jenom napůl, a přesto se zde cítila víc doma než kdekoli jinde.

Moran je oba zatáhla do své kanceláře. „Včera v noci jste ani jeden nespali ve své posteli. Vysvětlete to."

Kerrigan mlčela. Ředitelku by stejně žádné vysvětlení neuspokojilo. Přiznat souboj v Dračím ringu v Pustinách? To jí rovnou mohla přiznat, že úplně přišla o rozum. Tomu by Moran možná uvěřila spíš.

„Je to moje vina," ozval se Lyam.

Kerrigan zvedla obočí. Odkdy to Lyam bere na sebe?

„Tak mi to vysvětli, Lyame."

„Včera v noci jsem se vyplížil na turnajovou párty," pravil vážně. „Kerrigan se mě snažila zastavit, protože jsme museli být brzy ráno tady. Nakonec šla se mnou, aby na mě dohlédla. Jenže se tam podával vílí punč."

Moran stiskla rty.

„Trochu nám to vlezlo do hlavy, ale můžu za to já, ne Ker."

O čem to u všech bohů mluví?

„Jak velkorysé," pronesla Moran suše. „Neuvěřitelné, vzhledem k množství průšvihů, do nichž se ty a Kerrigan dostáváte. Ale přesto velkorysé, že to bereš na sebe."

Lyam se při jejích slovech zachvěl.

„Kerrigan?" zeptala se Moran.

Jen stiskla rty. Doslova nic nemohlo omluvit její chování.

„Dobře. Oba budete uklízet po dracích až do obřadu dračích požehnaných. To je celý týden. A bez reptání," přikázala Moran ostře.

Lyam a Kerrigan jednohlasně zasténali. „Ale, mistryně Moran –," začal Lyam.

Zvedla ruku. „Nechci nic slyšet."

Někdo za nimi zaklepal na dveře a pak dovnitř nakoukla malá postava. Vůdkyně Společenstva a rozhodčí posledního dračího turnaje možná byla drobná, ale vyzařovala o to víc elegance a autority. Byla také jednou z nejbližších Kerriganiných spojenců v hoře – Helly.

„Mistryně Hellino," pozdravila ji Moran a vyskočila do pozoru, „jak vám mohu pomoci?"

„Stačí Helly, drahá," odvětila s laskavým úsměvem. Pak přesunula pohled na Kerrigan. „Potřebuji si půjčit Kerrigan – hned, pokud budeš tak hodná."

„Samozřejmě," přikývla Moran uctivě. „Kerrigan, jdi s Helly, ale nezapomeň na své povinnosti."

„Ano, mistryně Moran."

Kerrigan rychle opustila Moraninu kancelář a spolu s Helly zamířily do nitra hory.

Helly na ni pohlédla a lehce zavrtěla hlavou. „Ten nevinný úsměv si nech od cesty, drahoušku. Vím o všech tvých prohřešcích. Před Moran jsi toho hodně skryla, ale já dobře vím, že jsi tajně chodila do toho doupěte neřesti. Vím, že ses účastnila soubojů. A vím i to, že jsi přivedla jednoho ze špionů Dozana Rooka do lóže Domu draků."

Kerrigan schlípla. „Clover není špionka. Je to moje kamarádka."

„Myslím, že nevíš, o čem mluvíš."

„Chováte se ke mně, jako bych byla pořád ta dvanáctiletá holka."

„Ne, nechovám," odvětila Helly. „Dvanáctiletá Kerrigan měla úctu k autoritám i k sobě samé. Dostávala se do průšvihů, ano, ale to bylo jen tak pro zábavu. Ne jako tahle rebelie, co sis teď umanula. To není reprezentativní chování člena Společenstva."

„Já *nejsem člen* Společenstva."

„Jsi dračí požehnaná. Reprezentuješ nás. Jsi tu skoro celý svůj život. Vím, že to všechno už dávno chápeš. Jen nevím, co tě to popadlo."

Kerrigan zaťala ruce v pěsti. „Nemáte tušení, čím procházím."

Helly ji odtáhla stranou. Její tmavé oči byly plné upřímného znepokojení. „Tak mi to řekni. Jistě se známe dost dlouho na to, abys věděla, že mi můžeš říct cokoli. Však jsi to dřív už mnohokrát udělala."

„Nechápala byste to."

Helly povytáhla obočí. „Zkus to."

„Jsem napůl fae, Helly. *Napůl*. Nemůžete pochopit, jak se ke mně všichni chovají kvůli tomu, kdo jsem. Nemůžu lidem říkat o svých schopnostech." Významně se na Helly podívala. Koneckonců to byla ona, kdo Kerrigan poradil, aby své vize skrývala. „Nemůžu ukázat, kdo opravdu jsem. A i kdybych mohla, nikdo by mě stejně nepřijal. Můj otec je čistokrevný fae. Je členem královské rodiny v Bryonice – *ve vašem rodu* – a já jsem tady uvězněná, protože mě nechtěl."

Po tom výbuchu emocí těžce dýchala. Pouze s Helly si mohla dovolit takto mluvit, aniž by ji pokárala. Kerrigan v jejích očí viděla lítost, a někdy to bylo horší než cokoli jiného.

Znovu se narovnala. „Aspoň v Pustinách mě za to nikdo nesoudí." Dotkla se svých krátkých uší. „Můžu být prostě sama sebou."

„Máš pravdu. Nerozumím tomu," pravila Helly jemně. „Ale znám tě. Situace je teď těžká kvůli rasovým napětím mezi našimi lidmi. Ale zlepší se to. Vím, že ano. A po obřadu dračích požehnaných to pro tebe bude jednodušší."

Kerrigan si tím nebyla tak jistá.

Za týden se všichni členové Domu draků starší šestnácti let měli zúčastnit obřadu dračích požehnaných. Každý z dvanácti rodů si tam zvolí jednoho dračího požehnaného a ten horu opustí. Pro mnoho studentů to byla jediná

možnost, jak se ve světě prosadit. Většina dračích požehnaných ale zůstávala v hoře jako Kerrigan. Být vybrán při obřadu znamenalo úplně nový život – bohatství, bezpečí a místo v tomto světě.

Helly si musela všimnout pochybností v její tváři. Dotkla se Kerriganina ramene a řekla: „Až budeš zase oficiálně členkou rodu, budeš nosit jeho barvy a žít pod jeho ochranou, pak to bude snazší."

Kerrigan si poraženě povzdechla. „Kéž bych nepotřebovala ochranu od nikoho, abych mohla být sama sebou."

Helly pokynula a obě znovu vykročily. „Doufám, že jednoho dne to tak bude. Jsi příliš zářivá na to, aby ostatní neviděli světlo, které v sobě máš. Aby tě soudili podle toho, *co* jsi, a ne podle toho, *kdo* jsi."

Zbytek cesty mlčely. Aspoň ji Helly chápala, i když jí *nerozuměla*. Nikdo tomu nemohl opravdu rozumět, protože nikdo nebyl v její kůži, nikdo nezažil, jaké to je být pronásledován kvůli okolnostem svého narození.

Nakonec se zastavily před zasedací místností rady Společenstva. Dveře byly pootevřené a ona nahlédla dovnitř. Většina z dvaceti členů vrchní rady už se sešla. Tvořili ji nejvyšší představitelé správního orgánu Společenstva, kteří zastávali nejžádanější posty v celé Alandrii.

„Co se děje?" zeptala se zmateně.

„Svolali jsme zasedání, abychom rozhodli, zda princi Fordhamovi povolíme účast v turnaji."

Kerrigan vykulila oči. „Vy myslíte, že to povolí?"

„Nevím." Vrásky kolem jejích úst a očí prozrazovaly, že je znepokojená.

„Ale on přece nepatří k žádnému z dvanácti rodů. Určitě nesplňuje podmínky."

„Od posledního turnaje se všechno změnilo. Pochybuji, že by sem jen tak přišel z Domu stínů, kdyby neměl nějaký plán. Jsme tu, abychom zjistili jaký."

Kerrigan se zachvěla. Dům stínů. O Temném dvoře znala jen strašidelné příběhy. Fae, kteří mučili každého, kdo překročil jejich hranice. Temné víly, které nemilosrdně zabíjely na bojišti a v noci kradly děti. Byly to oživlé legendy.

„Helly," zašeptala Kerrigan, vědomá si toho, že jí musí povědět o své vizi. „Já jsem měla další…"

Helly k ní prudce otočila hlavu. Přiblížila se a ztišila hlas. „Vizi? Co se stalo?“

Kerrigan přikývla. „Viděla jsem ho. Fordhama.“

Helly se prudce nadechla a zadržela dech. „Co dělal?“

„Jen se zhmotnil na turnaji. Nic víc. Také jsem viděla ženu, která se vznášela a křičela, nějaký dav, co se vymkl kontrole, a osobu… v rudé masce.“

Helly zbledla. „V rudé masce?“

Kerrigan přikývla.

Rudé masky byly skupina, která nenáviděla lidi i polokrevné fae. Před pěti lety vyšly do ulic, pálily kostely a zabíjely lidi i půlvíly. Kerrigan se málem stala jednou z obětí. Rudé masky ji stále pronásledovaly ve snech.

„Myslela jsem, že už jsou pryč,“ zašeptala Kerrigan.

„To jsem si taky myslela.“ Helly vydechla, v hlase jí zaznínval strach. „Promluvím s velitelem ostrahy, aby byli ve střehu. Pokud se Rudé masky skutečně vracejí, musíme se připravit. Byly to temné časy. A co se týče zbytku tvé vize, Fordham musí být důležitý.“

„Ano, ale jak?“

Helly vypadala zachmuřeně. „To se asi brzy dozvíme. Pamatuj si, že musíš být diskrétní. Nikomu o tom neříkej.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Kerrigan rychle. Tu chybu s Dozanem udělala jen jednou. Už nikdy víc.

„Dobře.“ Helly se narovnala. „Teď počkej tady.“

„Tady?“ zeptala se Kerrigan zmateně.

„Ano, je to možná zvláštní, ale už jsem se rozhodla, že tvým trestem bude pracovat s Fordhamem Ollivierem.“

Kerrigan zbledla. „Cože?“

„Ať se dostane do turnaje, nebo ne, budeš mu dělat doprovod.“

„Ale, Helly…“

„Naše kroky řídí vyšší síla, Kerrigan. Nemůžeme ji ignorovat.“

Poté se Helly otočila a vešla do zasedací místnosti. Dveře se za ní zavřely. Kerrigan se opřela zády o zeď a čekala. Čekala, aby se dozvěděla, jaký bude Fordhamův osud. Čekala, aby zjistila, jak moc se proplete s tím jejím.

KAPITOLA PÁTÁ

TEMNÝ PRINC

O hodinu později se dveře prudce otevřely.

Kerrigan sebou trhla. Dřímala opřená o protější zeď. Začala ji bolet hlava a musela mžourat, aby zaostřila zrak.

Pak před ní stanul princ Fordham Ollivier v celé své slávě.

Z bezpečné vzdálenosti v aréně usoudila, že je krásný. Děsivý, ale nesmírně pohledný. Teď, když byla tak blízko něj, cítila, jak se její tělo mění v rosol. Nebyl jen hezký, byl zlověstný. Něco na jeho těle ji nutilo ustoupit. Svinout se do klubíčka a schovat se před světem. Černé vlasy měl sčesané z tváře. Ale byly to jeho šedé oči, které zachytily a upoutaly její pohled. Zachvěla se. Něco s ním nebylo v pořádku. Ten muž byl uvnitř strašně pokřivený.

Přejel ji pohledem a vzápětí ji stejně rychle pustil z hlavy. Otočil se a vyrazil chodbou – bez jediného ohlédnutí nebo otázky, kudy má jít, prostě odešel.

U všech šupin.

Kerrigan vyskočila z místa u zdi a proklínala svou pravou nohu, která pod ní mezitím zdřevěněla. Protřepala ji, ale tím se to jen zhoršilo. V celé noze cítila mravenčení. Při každém kroku se šklebila bolestí.

„Promiňte," zachraptěla, když konečně znovu získala hlas.

On však nezpomalil, nezastavil ani se neohlédl.

Zatnula zuby, aby vydržela bolest v noze, a rozběhla se, nebo spíš napůl kulhala a napůl klusala. „Promiňte, princi Fordhame."

To upoutalo jeho pozornost. Otočil se s přísnou vojenskou precizností a podíval se na ni těma svýma neustále se měnícími očima.

„Zdravím," řekla trochu zadýchaně. „Jsem tu, abych vám dělala doprovod. Jsem Kerrigan z Domu draků. Jsem dračí požehnaná tady v hoře. Mistryně Hellina mě požádala, abych vás doprovodila k vašemu dalšímu úkolu."

Jen na ni zíral. „Ty?"

„Já," přitakala.

„Proč by tě posílali? Chtějí mě snad urazit?"

Kerrigan při jeho slovech ztuhla. „Ne. Jsem dračí požehnaná."

„Jsi polokrevná fae."

Ach.

Kerrigan se napřímila a zaťala zuby. Měla být doprovodem. Absolvovala dost lekcí společenského chování, aby věděla, jak by mu *měla* odpovědět. Sevřela pěsti – a pak je pomalu uvolnila.

„To ano, jsem. Ale pořád jsem váš doprovod. Tudy," řekla a ukázala opačným směrem, než kterým šel.

Fordham udělal dva kroky vpřed a podíval se na ni spatra. Polkla a sebrala odvahu. Hlavně se jím nenechat zastrašit. „Pustili mě, abych se dostavil na zkoušku, a pak mi poslali *tebe*?"

Kerrigan vykulila oči. „Oni vás pustili dál? Ale vy přece nepatříte ke dvanácti rodům. Kdo vás sponzoruje?"

Fordham na ni vrhl vražedný pohled. „Dům stínů býval kdysi uznávaným rodem Alandrie. Argumentoval jsem myslím dostatečně, že by jím měl zůstat i nadále. Toto právo bylo uděleno spolu se sponzorstvím rady – vzhledem k dluhu, který vůči nám mají."

„Dluhu?"

Jeho oči vzplály hněvem. A ona ani nevěděla, co vlastně řekla. „Takže už vás neučí našim dějinám. No, od míšence jsem ani nic jiného nečekal."

Kerrigan se dopálila, přesně jak zamýšlel. Věděla, že by se měla chovat co nejlépe, ale *on* se tak rozhodně nechoval. „Prosím? Vy o mně nic nevíte," odsekla. Veškerý její strach i fascinace jeho osobou se rozplynuly. „Tak jdeme, nebo ne? Ledaže bys přesně věděl, kam míříš, princátko."

„Neříkej mi tak," zasyčel.

Aha, urazilo ho oslovení princátko, ale výraz *míšenec* mu očividně nevadil. Typické.

„Podle mě nemáš ani ponětí, kam jdeš. Nedokážeš si představit, jak *ráda* bych tě tu nechala trčet, ať si poradíš sám. Možná by ti jen prospělo, kdyby ses tu pár hodin potuloval kolem," zavrčela.

Jeho výraz se nezměnil. Nebyla si jistá, jestli ten nadutec vůbec postřehl její hněv. Tak zaujatý byl svou vlastní důležitostí.

„Nechci tvou pomoc," uzavřel.

Frustrovaně vydechla. „No, já ti taky moc pomáhat nechci, ale jsme tady…"

Odvrátil se od ní. Podíval se do nekonečné chodby s veškerou zaujatostí někoho, kdo se snaží ignorovat bzučící mouchu. „Jsem vážně prokletý."

Kerrigan se jen ušklíbla nad jeho melodramatičností. „Jistě, prokletý," zamumlala. „Tak ať už to máme za sebou. Tudy." Rozešla se chodbou, ani se neohlédla, jestli jde za ní. Pokud se rozhodl zůstat pozadu a ztratit se, no, to už není její starost.

Nakonec za sebou uslyšela jeho tiché kroky. Šel velmi tiše. Kdyby se nezaposlouchala, možná by ho ani neslyšela. To ji znepokojilo – na místě, které bylo celé z kamene, by přece každý zvuk měl být jasně slyšet.

Kerrigan naposledy zabočila a přiblížila se k řadě dveří. Každé představovaly jeden z dvanácti rodů. Tam budou potenciální soutěžící ubytováni, dokud je nepovolají ke zkoušce. Bylo tam víc než dvanáct pokojů, takže kdysi měly zřejmě jiný účel, ale na dřevěných dveřích dvanácti z nich byly vyraženy znaky rodů. Prošli neslyšně kolem, až dorazili k třináctým dveřím. Nešťastné číslo, řekla by.

Na těchto žádný znak nebyl. Nic nenasvědčovalo tomu, že by byly součástí tohoto starodávného rituálu. Ale naproti v hale u dveří do zkušební místnosti už čekala členka Společenstva, a když se Kerrigan přiblížila, pokývla na ni. Byly to správné dveře.

Nadechla se a otevřela je. Pokoj zaplňovalo světlo. Uvnitř stálo několik židlí a stůl s pergamenem, inkoustem a občerstvením. Místo, kde bylo možné trávit čas, než bude uchazeč předvolán. Nikdy předtím zde nebyla a mírně ji zklamalo, že je místnost tak prostá.

„Tady to je," řekla a snažila se skrýt zklamání.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dům draků**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.